

Lovforslagene sattes til forhandling.

Hans R. Knudsen: Selv efter et meget indgående studium af de to foreliggende lovforslag tør jeg ikke påstå, at jeg er i stand til straks at overse virkningerne af samtlige de ændringer, der ved de to forslag sker i selskabsbeskatningen. Vanskelighederne hermed skyldes ikke så meget de nye forslag, der efter min mening indeholder meget værdifulde forenklinger, som det nuværende indviklede selskabsbeskatningssystem. Vi må være indstillet på, at det vil være nødvendigt i et grundigt udvalgsarbejde at gennemgå og sammenligne de nye forslags virkninger med den beskatning, der anvendes i dag. Og jeg vil tilføje, at de udførlige bemærkninger, der foreligger til lovforslagene, vil danne et godt grundlag for en sådan gennemgang.

Men når dette er sagt, vil jeg også gerne tilføje, at det nye forslag til selskabsbeskatning i hele sin opbygning og i al sin enkelthed er et stort fremskridt i reformarbejdet. Jeg håber også, at man hos de to oppositionspartier vil erkende, at de nye principper ikke alene dækker finansministerens og mit partis reformønske, men også i udstrakt grad oppositionens egne ønsker. I de afgørende forenklinger følger forslaget her ikke alene retningslinjerne i den nuværende finansministers samlede reformforslag, men også venstres og de konservatives reformforslag, der blev fremsat af de to partiers regering i 1953. Det er vel ikke for meget at vente, at oppositionen nu erkender dette og anerkender forslaget som et godt forhandlingsgrundlag.

Der er enkeltheder, der er afvigende, også afvigende fra den nuværende finansministers principielle ønsker, afvigelser, som jeg ikke er særlig begejstret for. Men når man ser forslagene som et samlet hele, så må finansministeren have ret, når han ved fremsættelsen siger, at forslagene er affattet således, at vi skulle kunne gennemføre en forenkling og en rationalisering af selskabsbeskatningen i enighed.

Den højtærede finansministers bidrag til en sådan enighed findes efter min mening på to afgørende punkter. For det første er forslagetets beskatningssatser foreslået ud fra den forudsætning, at selskabsskatten ikke skal give mere og heller ikke mindre, end

den giver i dag. Var det så for meget for langt, at vi her i folketinget kunne blive enige om en rationalisering, en hårdt tiltrængt forenkling, uden at vi skal splittes i en debat om, hvorvidt vor selskabsbeskatning ligger for højt eller for lavt?

En nøgtern bedømmelse af skatteniveauet for selskabsskatten må efter min mening først og fremmest være baseret på en sammenligning mellem den personlige beskatning og aktieselskabsbeskatningen, og her kan der ikke være tvivl om — selv om nøjagtige sammenligninger kan være vanskelige — at aktieselskabernes beskatning er lempeligere end den personlige beskatning, som jo også hviler på de personligt ejede erhvervsvirksomheders indehavere.

Dernæst må en bedømmelse baseres på sammenligningen med andre landes selskabsbeskatning. Når jeg mener, at dette er særlig betydningsfuldt, er det ikke mindst på baggrund af erhvervslivets stilling under det nye frihandelsområde, hvor selskabsbeskatningens højde inden for de enkelte lande under frihandelsområdet vil være en af de faktorer, der vil få betydning for vore konkurrencemuligheder.

Finansministeren oplyste ved fremsættelsen, at aktieselskabsbeskatningen i Sverige vil blive på 53 pct., i Norge er den fra 53 pct. til 61 pct., og disse tal svarer til de for Danmark foreslåede 36 pct. uden skattefradragret, en placering, som jeg mener vore virksomheder nok kan være tjent med. Der er i hvert fald i disse sammenligninger intet grundlag for, at det samlede provenu af aktieselskabsskatten skal sættes lavere, og når den højtærede finansminister i sit forslag giver afkald på en stramning af den samlede beskatning — hvad der jo nok kunne være en motivering for — så skulle der alene heri være det bedst mulige grundlag for enighed om forenklingerne. De mere teknisk betonedede problemer, der kan være tilbage, skulle i hvert fald ikke behøve at skulle vore anskuelser.

Det område, hvor jeg faktisk synes at den højtærede finansminister har været for imødekommende over for oppositionen, er i spørgsmålet om skattefradragretten. Her tror jeg ministerens gode hjerte er løbet af med ham. Jeg er spændt på, hvor meget dette så kan blødgøre oppositionen. Hvis de to oppositionspartier ville være helt nøg-